

Magyarország Alkotmánybírósága

1015

Budapest

Donáti u. 35-45.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

MISKOLCI TÖRVÉNYSZÉK		1.
Polgári Iroda		
Az ügy száma: P/G 40258/1007		/ 98
Érkezett: 2013 MÁJ. 30		
Pld.: 1	Mell.: 5 db	
Érk. Módja: postán /gyűjtőládába / személyesen / e-mailen / faxon / hivatali kézbesítés		
aláírás:		

[redacted] Zrt., székhely: [redacted]

képviselésében eljárva (ügyvédi meghatalmazás P/1. szám alatt csatolva) a következő

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alábbiakban részletesen kifejtendő indokok alapján a Kúria 2013. február 19-én kelt és az Indítványozó jogi képviselője számára 2013.április 30-án kézbesített, Pfv.VI.21.219/2012/10. számú ítéletét (P/3. szám alatt csatolva, a továbbiakban: ítélet) semmisítse meg, az ugyanis az Alaptörvénybe ütközik.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	10/900-0/2013.
Érkezett:	2013 JÚN 06.
Példány:	11
Kezelőiroda:	P-I
Melléklet:	11
részletesen kifejtendő indokok	

Kérelmem anyagi jogi jogalapja az Alaptörvény B cikkének (1) bekezdése (jogállamiság elve), XIII. cikke (tulajdonhoz való jog) és XXVIII. cikke (tisztességes eljáráshoz való jog), I Cikke (szükségesség arányosság teszt), Q cikke (nemzetközi jog általánosan elismert szabályainak tiszteletben tartása). Kérelmemet az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja és (3) bekezdésének b) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. §-a, valamint 43. § (1) bekezdése alapján terjesztem elő.

Az alábbiakban részletesen kifejtendők szerint jelen ügyben a megtámadott bírósági ítéletet érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség áll fenn, így az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 29. § értelmében az alkotmányjogi panasz befogadható.

A Kúria ítéletét az Indítványozó 2013. április 30-án vette kézhez, jelen alkotmányjogi panaszt az ezen időponttól számított törvényes határidőben nyújtom be.

- ‘ Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 52. § (5) bekezdése értelmében az Indítványozó kéri adatai zártan kezelését.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 61. § (1) bekezdés a)-b) pontjai alapján az Indítványozó kérelmezi, hogy az Alkotmánybíróság hívja fel a Debreceni Ítéltáblát az ítélet végrehajtásának felfüggesztésére az alkotmánybírói eljárás befejezéséig, mivel az az alkotmánybírói eljárás várható tartamára és várható döntésére tekintettel súlyos kár elkerülése érdekében indokolt – tekintettel jogerősen megítélt rendkívül magas kártérítési összegre, mely ellehetetlenítené az Indítványozó működését, azaz de facto gazdaságilag tönkreteszi. A végrehajtást követően az eredeti állapot már nem állítható helyre - az Indítványozó a felszámolás veszélyével néz szembe végrehajtás esetén-, ezért a végrehajtás fogatosítása jóval súlyosabb károkozással jár, mint a végrehajtás felfüggesztése.

I. Alkalmazandó jogszabályok

a) Alaptörvény

B. cikk

„(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.”

Q. Cikk

„(...)

(2) Magyarország nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében biztosítja a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját.

(3) Magyarország elfogadja a nemzetközi jog általánosan elismert szabályait. A nemzetközi jog más forrásai jogszabályban történő kihirdetésükkel válnak a magyar jogrendszer részévé.”

I. Cikk

„(...)

(3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.”

XIII. cikk

„(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

(2) Tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.”

XXVIII. cikk

„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

24. cikk

„(2) Az Alkotmánybíróság

(...)

d) alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját

(...)

(3) Az Alkotmánybíróság

b) a (2) bekezdés d) pontjában foglalt hatáskörében megsemmisíti az Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntést”

b) Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény

„27. § Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és

b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.”

„43. § (1) Ha az Alkotmánybíróság a 27. § alapján folytatott eljárásában alkotmányjogi panasz alapján megállapítja a bírói döntés alaptörvény-ellenességét, a döntést megsemmisíti.

(2) A bírói döntést megsemmisítő alkotmánybírósági döntés eljárási jogkövetkezményére a bírósági eljárások szabályait tartalmazó törvények rendelkezéseit kell alkalmazni.

(3) A bírói döntés Alkotmánybíróság általi megsemmisítése következtében a szükség szerint lefolytatandó bírósági eljárásban az alkotmányjogi kérdésben az Alkotmánybíróság határozata szerint kell eljárni.

(4) Az Alkotmánybíróság a bírói döntés megsemmisítése esetén megsemmisítheti a döntéssel felülvizsgált más bírósági vagy hatósági döntéseket is.”

II. Az Alaptörvény sérelme

A. Előzmények

Az Ítéletábra jogerős döntése által megállapított és a Kúria által irányadónak tekintett tényállás illetőleg a Kúria ítélete

1. A peres felek [REDACTED] Zrt. ([REDACTED]) mint I. rendű felperes és Miskolc Megyei jogú Város Önkormányzata (3530 Miskolc, Városház tér 8.) mint II. rendű felperes és Indítványozó mint alperes) között jogelődjei között határozatlan időre szóló helyiségbérleti szerződések jöttek létre a [REDACTED] található 11 db nem lakás céljára szolgáló helyiségek bérletére. A helyiségbérleti szerződéseket az I. rendű felperes – mint a bérbeadók jogutódja - 2004. december 13-án keltezett felmondásával 2005. december 31. napjára felmondta és felszólította az alperest a bérlemények birtokbaadására. Az alperes azonban a felmondási idő lejártát követően a bérleményeket nem ürítette ki és azokat nem adta az I. rendű felperes birtokába.
2. Az I. rendű felperes eredeti keresetében a felmondott helyiségbérleti szerződésekkel érintett ingatlanok kiürítésére, továbbá használati díj és kártérítés megfizetésére kérte az alperest kötelezni.
3. Az alperes Indítványozó az I. rendű felperes részéről előterjesztett kereset elutasítását kérte. Vitatta az elsőfokú bíróság illetékességét, az I. rendű felperes keresetösségi jogát és a felmondások jogszerűségét is és viszontkeresetet is előterjesztett.
4. Az elsőfokon eljáró Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2007. december 12-én meghozott, 12. sorszámú részítéletével az alperest a keresetlevélben megjelölt 11 ingatlan 30 napon belül történő kiürítésére kötelezte.
5. A részítélet az alperes illetékességi kifogását, illetőleg az I. rendű felperes keresetösségi jogának hiányával kapcsolatos érvelését nem találta alaposnak, ugyanakkor

megállapította, hogy a I. rendű felperes felmondásai mind alaki, mind tartalmi szempontból jogszerűek voltak, így I. rendű felperes alappal követelhetette az alperestől a helyiségek birtokba adását.

6. A részítélet ellen az Indítványozó fellebbezést terjesztett elő, amelynek érdemi elbírálása előtt Miskolc Megyei Jogú Város Önkormányzata bejelentette, hogy a 2008. március 12-én meghozott 7/2008. (III.12.) Önkormányzati rendelet alapján a bérbeadói minőségben jogutódlás következett be, amelyre tekintettel az önkormányzat a perbe felperesként belépett, a [REDACTED] Zrt. pedig a perből való elbocsátását kérte.

7. A Debreceni Ítéltábla a 2008. szeptember 17-én meghozott Gf.IV.30.076/2008/9/I. számú végzésében megállapította, hogy Miskolc Megyei Jogú Város Önkormányzata felperesi jogutódként a perbe önként belépett és a továbbiakban a perben II. rendű felperesként, a [REDACTED] I. rendű felperes pertársaként vesz részt. Az I. rendű felperesnek a perből való elbocsátására irányuló kérelmét, tekintve, hogy Indítványozó ahhoz nem járult hozzá, az Ítéltábla elutasította.

8. Az Ítéltáblának a jogutódlás megállapítása tárgyában hozott végzése ellen az Indítványozó fellebbezést nyújtott be. A Legfelsőbb Bíróság azonban a 2009. március 5-én meghozott Pf.VIII.24.885/2008/7. számú végzésével az Ítéltábla határozatát helybenhagyta.

9. Az alperes Indítványozónak az elsőfokú bíróság 12. sorszámú részítélete ellen benyújtott fellebbezését a Debreceni Ítéltábla a 2009. április 29-én meghozott Gf.IV.30.076/2008/15. számú részítéletével bírálta el, akként, hogy az elsőfokú bíróság részítéletét helybenhagyta.

10. A jogerős részítélet ellen az Indítványozó felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Legfelsőbb Bírósághoz. A Legfelsőbb Bíróság az alperes felülvizsgálati kérelmét alaptalannak találta és a 2009. december 17-én meghozott Pfv.VIII.21.407/2009/7. számú részítéletével a Debreceni Ítéltábla jogerős részítéletét hatályában fenntartotta.

11. A részítélet meghozatalát követően folytatódó elsőfokú eljárásban a II. rendű felperes a módosított keresetében az alperest kártérítés megtérítésére kérte kötelezni. Az Indítványozó

kérte a II. rendű felperes módosított keresetének teljes mértékben történő elutasítását, másrészt fenntartotta viszontkeresetét.

12. Az elsőfokú bíróság a II. rendű felperes részítélettel még el nem bíralt keresetét részben alaposnak, az Indítványozó viszontkeresetét pedig teljes egészében alaptalannak találta (P/1. szám alatt csatolva).

13. Az ítélet ellen az Indítványozó nyújtott be fellebbezést, amelyben a sérelmezett határozat megváltoztatását kérte, akként, hogy a másodfokú bíróság a felperes keresetét utasítsa el, a viszontkeresetének pedig adjon helyt és felpereseket az abban foglaltak szerint marasztalja.

14. Az Indítványozó a fellebbezésben többek között vitatta a felperesek keresetőségi jogát, tekintettel arra, hogy a jelenlegi felperesek nem jogutódjai a bérleti szerződéseket bérbeadóként megkötő állami vállalatnak. Továbbra is vitatta az I. rendű felperes felmondásának jogszerűségét, mivel a felmondásokat aláíró személyek nem voltak jogosultak az I. rendű felperes nevében ilyen tartalmú jognyilatkozatot megtenni.

15. A viszontkeresetét elutasító ítéleti rendelkezéssel összefüggésben az Indítványozó sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a viszontkeresetében előadottak igazolására előterjesztett valamennyi bizonyítási indítványt elutasította és az igénye tárgyában lényegében tanúk kihallgatása és szakértő kirendelése nélkül hozott határozatot.

16. A fellebbezésben az Indítványozó állította azt is, hogy az elsőfokú bíróság lényeges eljárási szabálysértést követett el azzal, hogy a II. rendű felperes számára a részítélet meghozatala után engedte meg a perbe lépést, amellet, hogy nem tisztázta a felperesek viszonyában a „perbizományosság kérdését” sem.

17. A felperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérték.

18. A másodfokon eljáró Debreceni Ítéltábla által kiegészített tényállás szerint az Indítványozó a perbeli helyiségeket az ellene indított végrehajtási eljárás eredményeként 2010. február 11. és 2010. március 4. között adta a II. rendű felperes birtokába.

19. 2012. március 28-án kelt, Gf.IV.30.143/2012/10-es számú ítéletében (P/3. szám alatt csatolva) a Debreceni Ítéltábla az Indítványozó által felperesnek fizetendő perköltség összegét leszállította, egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyta.

20. Az Indítványozó fellebbezését a per főtárgya tekintetében alaptalannak találta. Megállapítása szerint a jogerős részítelet meghozatala során eljáró bíróságok a felmondások jogszerűségének vizsgálata körében már állást foglaltak mind a bérbeadói pozícióval, mind a felperesek közötti jogutódlással kapcsolatos kérdésekben és ugyancsak elbírálták az Indítványozónak az I. rendű felperes keresetösségi jogának, valamint a felmondásokat aláíró személyek képviselői jogosultságával kapcsolatos kifogásait. A részítelezhez fűződő anyagi jogerő következtében pedig az Indítványozó a fenti kérdéseket már nem tehetné vitássá, így az elsőfokú bíróság a módosított keresetnek csak a részítelettel még el nem bírált részét, valamint az Indítványozó viszontkeresetét vizsgálhatta. Az annak eredményeként megítélt kártérítést illetően az Ítéltábla szerint az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást, továbbá az Indítványozó alaptalanul sérelmezte a viszontkeresete elutasítására vonatkozó döntést is. Helytállónak fogadta el az Ítéltábla az Indítványozó szakértő és tanú bizonyítási indítványainak mellőzését is.

21. Az Indítványozó felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő a Kúriához. A Kúria a 2013. február 19-én kelt és az Indítványozó jogi képviselője számára 2013. április 30-án kézbesített, Pfv.VI.21.219/2012/10. számú ítéletével (P/4. szám alatt csatolva) a felülvizsgálati kérelmet elutasította és a jogerős ítéletet helyben hagyta, lényegében az Ítéltábla ítéletének „helyes indokai” és a tényállás „helyes felderítése” alapján. A továbbiakban ezért az Ítéltábla ítéletét hivatkozunk a jogi problémák elemzésekor, de az Indítvány természetesen elsősorban a Kúria ítéletének megsemmisítésére irányuló az Ítéltábla ítéletére is kiterjedő hatállyal..

Az jogerős ítélet tényállás-megállapítását korrigálandó egyéb tények, szempontok

22. Az Ítéltábla ítélete indoklásának 2. bekezdése (2 oldal) iratellenes, okszerűtlen és logikai ellentmondásokat tartalmaz, mely szerint a „peres felek jogelődjei között az ítéletben megjelölt időpontokban határozatlan időre szóló helyiségbérleti szerződések jöttek létre”.

23. Az Indítványozó (alperes) [REDACTED] jogelődjei ruházati kiskereskedelmi tevékenységet folytattak, mely tevékenységet az államtól bérelt üzlethelyiségekben végezték.

24. A vállalat a tevékenységét 1948-ban kezdte meg. A vállalat átalakítására 1989-ben került sor, a privatizációt megelőzően. A társaság az állami tulajdonú üzlethelyiségeket a Miskolc Megyei Város Tanácsa VB. kiutalása alapján kapta meg. A kiutaló határozat valamennyi üzlet tekintetében az üzlethelyiségre vonatkozó használati jogot rögzíti. A kiutaló határozatok alapján kerülnek megkötésre a ma is hatályos bérleti szerződések 1965 és 1989. között. A bérleti szerződések 3. pontja rögzíti a bérlő jelen esetben az alperes használatának jogviszonyát határozatlan időtartamra. A társaság 1989-es privatizációját előkészítő átalakítása kapcsán a használati jogokat a társaság elődeinek törzstökéjébe apportálja. A társaság használati jog apportját a BAZ. Megyei Cégbíróság külön-külön boltonként bejegyzi. Az apportált bérleti jog, használati jog az alperest az üzlethelyiség tekintetében, mint az üzletek tényleges használóját megillette, ennek megfelelően nem pusztán bérlője, hanem jogszerű használójává is vált a perbeli üzletcsoportoknak.

25. A felperesek jogelődje a Magyar Állam az üzletek használóinak a jogát is átengedte az alperes javára. A használati jognak megszűnése bizonyítása nélkül alappal nem igényelhető. A felperes sem az elsőfokú eljárás során, sem másodfokon nem bizonyította az alperes használati jogának megszűnését eredményező tény vagy körülmény fennállását. A felperesi kereseti kérelem teljesítésének feltétele lenne, hogy az alperes használati joga jogszerűen megszűnt volna. A fentiekből következik, hogy az alperes, mint a használati jog jogszerű tulajdonosa hozzájárulása nélkül a bérleti szerződések nem mondhatók fel, így a felperesek keresete nem teljesíthető. Az alperes pedig a perbeli üzletcsoport használatára jelenleg is jogosult.

26. Az alperes, mint jogszerű használó nem lehet rosszhiszemű, jogcím nélküli bérlő, mint ahogyan azt a perben a bíróság megállapítja. A használati jog ugyanis indokolás nélkül – mint ahogyan azt már idéztük - nem mondható fel. A fentiek alapján az eljárt bíróságok helytelen utat követettek, amikor jogcím nélküli bérlővé minősítették és kártérítésre kötelezték a használati jog át nem engedéséből eredő kárért, és elutasítják az alperesi viszontkeresetet azzal, hogy jogcím nélküli bérlő, így kártérítési igény nem állapítható meg részére és bérleti jog ellenértéke, beruházási, készletezési és munkavállalói jogviszony megszűnéséből eredő költségeinek a megtérítésére sem tarthat igényt.

27. Az első fokon eljáró BAZ Megyei Bíróság, valamint a Debreceni Ítéltábla által meghozott és a Kúria által jóváhagyott jogerős ítéletben szereplő tényállás valótlan, illet a perben felhasznált és alperes által is becsatolt cégkivonatok nem támasztanak alá.

28. Valótlan és iratellenes, hogy a peres felek jogelődei között az ítéletben megjelölt időpontokban határozatlan időre szóló helyiségbérleti szerződések jöttek volna létre az ítéletben is megjelölt Miskolc, Széchenyi utcában található üzlethelyiségek bérletére. Az elsőrendű felperes, nevezetesen a [REDAKTOR] nem volt jogutódja a bérleti szerződést megkötő állami szervezetnek, (Miskolci Ingatlankezelő Vállalat), továbbá az üzlethelyiségeket az alperes részére kiutaló Tanács VB.-nek.

29. Az ingatlankezelő vállalat, valamint a tanácsok és azok szervezetei a rendszerváltást követően jogutód nélkül megszűntek, így az ingatlankezelő vállalat, aki egyébként nem volt az ingatlan tulajdonosa, az állami berendezkedésből adódóan kezelői jogokat gyakorolt. A kezelői jog a rendszerváltást követően a kezelő vállalatokkal együtt megszűntek. Az ingatlankezelő vállalatok 1949-től 1993-ig működtek, amikor is jogutódlás nélkül megszűntek. Az elsőrendű felperes [REDAKTOR] nem lehet a bérbeadók jogutódja. Az általa 2004. december 13-án kelt felmondással az üzlethelyiség bérletét felmondta és felszólította az alperest a bérlemény birtokba adására. A cégkivonat tanúsága szerint a [REDAKTOR] jogelődje egy Sajószentpéteri Ingatlankezelő szervezet. Az első és másodfokon eljáró bíróságok a teljes eljárás során abból a helytelen tényállásból indulnak ki, hogy a jogelődök által kötött szerződést felmondják. Ez alapján hozzák meg az alperesre nézve hátrányos alkotmány és törvényeket sértő ítéleteiket.

30. A helyes tényálláshoz tartozik és fontos leszögezni, hogy az elsőrendű felperes

- a részítélet meghozataláig egyedül képviseli a felperesi pozíciót, annak ellenére, hogy soha nem volt a bérleti szerződést megkötő állami vállalatnak vagy a kiutaló határozatot meghozó Tanács VB-nek jogutódja
- a cégkivonat tanúsága szerint az elsőrendű felperes a [REDAKTOR] 1993-ban alakul, jön létre, a helyiségbérleti szerződéseket pedig 1965-1989 között hozzák létre a szerződő felek. E fenti tényből adódóan fogalmilag kizárt a jogutódlás, hiszen az elsőrendű felperes még meg sem alakult, amikor az alperes jogelődjei megkötötték a helyiségbérleti szerződéseket. A cégkivonatból az is kiderül, hogy az elsőrendű

felperes átalakulással, a Sajószentpéteri ingatlankezelőből jön létre. Az alperes ezzel az ingatlankezelő szervezettel sem volt soha semmilyen kapcsolatban.

- az elsőrendű felperes által közölt felmondó levél nem lehet helytálló, ugyanis az elsőrendű felperes sohasem volt a perbeli ingatlanok tulajdonosa, ő a helyiségbérleti szerződéskötésekben nem vett részt, így őt a birtokvédelem, amely a tulajdonhoz kapcsolódik, semmilyen körülmények között nem illeti meg.

- az elsőrendű felperes nem rendelkezett a perbeli ingatlanok valós, vagy vélt tulajdonosának a felhatalmazásával a bérleti szerződések felmondására. A hatáskörrel rendelkező – felmondást gyakorló – önkormányzat tulajdonosi bizottsága a mai napig nem tárgyalta e szerződések felmondását. Az elsőrendű felperes a helyiségbérleti szerződések felmondását – felhatalmazás nélkül – a saját nevében, aláírásra nem jogosult személyek közreműködésével valósította meg 2004. 12.13.-án. Az aláírók nem vezetők és nem ismert az általuk gyakorolt tulajdonos jogosítványok köre, illetve erre irányuló felhatalmazásuk.

- az elsőrendű felperes, mivel a perbeli ingatlanoknak nem volt tulajdonosa – nem lakás céljára szolgáló üzlethelyiségek – nem volt jogosult keresetet indítani a helyiségek kiürítésének és a részére történő birtokba adásának követelésére. A Ptk. 98.§.-a szerint csak a tulajdonost, a tulajdon joga alapján illeti meg a birtoklás joga és a birtokvédelem. Az elsőrendű felperest a tulajdon hiánya miatt nem illeti meg ez a jog, és nem részesülhet birtokvédelemben. A fentiek miatt a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül el kellett volna utasítania a Bíróságnak.

- a másodrendű felperes, az önkormányzat, a perben a kiürítést elrendelő részítélet után kapcsolódik be, perbeli jogutódlást színlelve. A perbeli jogutódlás törvényi tényállása hiányzik, hiszen az elsőrendű felperes státusza a mai napig nem változott meg. A Pp. 61.§(1) és (2) bekezdés szerint a perbelépés, illetőleg a beavatkozás megengedése törvényellenes. A másodrendű felperes perbelépését az önmaga által hozott 7/2008. III. 12. önkormányzati rendelet alapozza meg, és visszamenőlegesen állapítja meg a jogutódlást az első- és másodrendű felperések között.

- A perbeli tényállásból az is megállapítható, hogy sem az első, sem a másodrendű felperes a perbeli ingatlanok tulajdonjogát sohasem szerezték meg, az önkormányzatok tulajdonszerzését az üzlethelyiségek vonatkozásában a hatályos törvények kizárták. A perbeli ingatlanok tulajdonosa a Magyar Állam. A jelenlegi ingatlan nyilvántartás azt mutatja, hogy az államtól a tulajdon jogutódlás jogcímén az önkormányzatra szállt át. Sem a jogutódlást, sem a tulajdonváltás dokumentálását

igazoló szerződések, tulajdont keletkeztető döntések nem állnak rendelkezésre, sem a Földhivatalban, sem a peres eljárásban. A Földhivatalokban a tulajdonjog bejegyzését egy általános polgármesteri levél kéri, hivatkozva a vagyonátadási bizottság döntésére. Felkutatva a vagyonátadási bizottság döntését, kétséget kizáróan megállapítható, hogy a bizottság az önkormányzatok részére csak a lakóház ingatlanokat és a működésükhöz szükséges egyéb ingatlanokat adta át, és külön elhatárolva mutatta ki azokat a kereskedelmi, vendéglátó- és szolgáltatóipari ingatlanokat, melyek nem képezték a vagyonátadás tárgyát.

- a tulajdont megállapító földhivatali bejegyzés megváltoztatására irányuló kérelem tárgyában a BAZ Megyei Főügyészség vizsgálatot folytatott le, melynek összefoglalóját az alábbiakban közöljük: „*A konkrét ingatlanokat érintően önkormányzat tulajdonszerzésére vonatkozó jogszabályi háttér, a jogi szabályozás aggályos – álláspontom szerint is -, hiányos, esetenként ellentmondó. Alkotmánybírósági határozatok ellenére több jogalkalmazási kérdés merült és merül fel ma is. Feloldásuk – jelen ügy kapcsán – ügyészi eszközökkel nem lehetséges. A 2100/B/1991. AB határozat (1992. szeptember 7.) rögzítette többek között, hogy az Alkotmány az önkormányzatok tulajdonszerzéséről nem rendelkezik, a törvényhozásra bízva annak eldöntését, hogy milyen módon és körben jutnak ingatlanhoz az önkormányzatok. Az önkormányzati tulajdon körét részben a helyi önkormányzatokról szóló 1991. évi LXV. (Ötv.) 107. §-a, részben pedig az egyes állami tulajdonban lévő vagyontárgyak önkormányzatok tulajdonba adásáról szóló 1991. évi XXXIII. tv. (ÖVT) állapította meg. Az ÖVT 37. §-a szerint ezen törvény rendelkezései nem érintik a kiskereskedelmi, vendéglátóipari és fogyasztási szolgáltató tevékenységet végző állami vállalatok vagyonának privatizálásáról (értékesítéséről, hasznosításáról) szóló 1990. évi LXXIV. tv. (EpT) előírásait. Az EpT. 1990. év szeptember 25. napján, az Ötv. 1990. év szeptember hó 30. napján, míg az ÖVT. 1991. év szeptember 01. napján lépett hatályba. Miután az EpT. az Ötv. és az ÖVT. előtt lépett hatályba, így a privatizációs teher a törvény erejénél fogva már az önkormányzatok tulajdonszerzését megelőzően létezett, ezért az önkormányzatok ezeket az ingatlanokat nem tehermentesen, hanem a privatizáció terhével szerezhetik meg. Az Ötv. 107. § (1) bekezdése alapján a volt tanácsi vállalatoknak – ilyen volt a kérelmező [REDACTED] jogelődje – az EpT. hatálya alá eső üzlethelyiségei nem kerülnek önkormányzati tulajdonba, mert ilyen állami tulajdonú nem lakás céljára szolgáló helyiségek tulajdonjogának megszerzéséről ez a törvény nem rendelkezett. Az ÖVT. 37. §-a a már hivatkozottak szerint ezzel*

összefüggésben kimondta, hogy e törvény rendelkezései nem érintik a kiskereskedelmi, vendéglátóipari és fogyasztási szolgáltató tevékenységet végző állami vállalatok vagyonának privatizálásáról szóló törvény előírásait. Egy másik, a 1582/B/1990.AB határozat (1991. november 19.) többek között kimondta, hogy az önkormányzat nem minősül jogutódnak a korábban tanácsi kezelésben állott ingatlanvagyon tekintetében. A tanácsrendszer fennállásának időtartama alatt ugyanis sem önkormányzat, sem önkormányzati vagyon nem létezett, de nem volt tanácsi vagyon sem, hanem a tanács és szervei csupán kezelői jogot gyakoroltak az állami vagyonba tartozó egyes vagyontárgyak tekintetében. Az önkormányzati vagyon nem jogutódlással jött létre a korábbi tanácsi kezelésű ingatlanokból, hanem az Ötv. 107.§-a és az ÖVT. rendelkezései alapján. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a jogutódlás az ingatlan tulajdonlás kérdésében kizárt, az önkormányzatok a törvényhozó által meghatározott módon és ingatlanokra nézve szereznek tulajdonjogot. Az ÖVT. 1§ (1) bekezdése ugyanakkor arról szól, hogy: „A megszűnt tanács által alapított ingatlankezelő, és a város (község) gazdálkodási vállalat (a továbbiakban együtt: ingatlankezelő szerv) kezelésében lévő lakóépület, valamint vegyes rendeltetésű és nem lakás céljára szolgáló épület, a bennük lévő állami bérlakások és állami tulajdonú nem lakás céljára szolgáló helyiségek, a hozzájuk tartozó állami tulajdonú földdel (a továbbiakban együtt: épület) – a más állami szerv által kezelt épületrész kivételével – a települési önkormányzat tulajdonába kerülnek.

A törvényességi kérelemben szereplő 11 db ingatlan az akkori [REDACTED] [REDACTED] kezelésében állott. A Ptk. 115.§(1) bekezdése szerint, a tulajdonjogi igények nem évülnek el. Az állami vagyonról szóló módosított 2007.évi CVI. tv. (a továbbiakban: Ávtv.) 3. §-a szerint az állami vagyon feletti tulajdonosi jogok és kötelezettségek összességét – ha törvény eltérően nem rendelkezik – a Magyar Állam nevében a Nemzeti Vagyongazdálkodási Tanács (a továbbiakban: Tanács) gyakorolja. A Tanács a feladatait a Magyar Nemzeti Vagyonkezelő Zártkörűen működő Részvénytársaság (a továbbiakban: MNV Zrt.) útján, annak ügyvezető szerveként látja el. Az Ávtv. 17.§. e.) pontjában foglaltak szerint az MNV Zrt. az állami vagyonnal kapcsolatos polgári jogi viszonyokban képviseli a Magyar Államot. Megítélésem szerint – különös tekintettel a Ptk. 115.§.(1) bekezdésére, az Ávtv. 3. §.-ára és 17. §. e.) pontjára – az Ön által képviselt [REDACTED] megfontolás tárgyává teheti azt, hogy a törvényességi kérelmében és felügyeleti törvényességi

kérelmében szereplő 11 db ingatlan tekintetében kezdeményezze az MNV Zrt.-nél az önkormányzati tulajdonból a Magyar Állam tulajdonjogának visszaállítása iránti per megindítását.” (Az ügyészszégi összefoglalóhoz megjegyzendő, hogy a jelen per tárgyát képező ingatlanok az ingatlan nyilvántartás szerint „lakóház, udvar, egyéb gazdasági épület” megjelöléssel szerepelnek, a valóságban ezek kereskedelmi egységek, üzletek, hiszen a per tárgya is az üzletek kiürítése.)

B. A korábbi alkotmánybírósági gyakorlat felhasználhatósága és a nemzetközi sztenderdekre való hivatkozás

31. A t. Alkotmánybíróság a 2012. május 9-én kelt X/2349/2012. AB határozat határozatában kimondta, hogy „Az Alkotmánybíróság feladata az Alaptörvény védelme. Az Alkotmánybíróság az újabb ügyekben felhasználhatja azokat az érveket, amelyeket az Alaptörvény hatályba lépése előtt hozott korábbi határozata az akkor elbírált alkotmányjogi kérdéssel összefüggésben tartalmazott, feltéve, hogy az Alaptörvény konkrét – az előző Alkotmányban foglaltakkal azonos vagy hasonló tartalmú – rendelkezései és értelmezési szabályai alapján ez lehetséges.

32. Az Alkotmánybíróság az egyes hatásköreiben eljárva alkotmány-értelmezést végez, akkor is, ha ez nem elvont, mint az Abtv. 38. § (1) bekezdése szerinti hatáskörben, hanem jogszabály vagy bírói döntés vizsgálatához kapcsolódik. Az egyes intézményekről, alapelvekről és rendelkezésekről kialakított értelmezése a határozataiban található meg. Az Alkotmánybíróságnak azokra az alapértékekre, emberi jogokra és szabadságokra, továbbá alkotmányos intézményekre vonatkozó megállapításai, amelyek az Alaptörvényben nem változtak meg alapvetően, érvényesek maradnak.

33. Az előző Alkotmányon alapuló alkotmánybírósági döntésekben kifejtett elvi jelentőségű megállapítások értelemszerűen irányadók az Alaptörvényt értelmező alkotmánybírósági döntésekben is. Ez azonban nem jelenti az előző Alkotmányon alapuló határozatokban kifejtettek vizsgálódás nélküli, mechanikus átvételét, hanem az előző Alkotmány és az Alaptörvény megfelelő szabályainak összevetését és gondos mérlegelést kíván. Ha az összevetésnek az az eredménye, hogy az alkotmányjogi szabályozás változatlan vagy jelentős mértékben hasonló, az átvételnek nincs akadálya. Másrészt az előző Alkotmány és az Alaptörvény egyes rendelkezései tartalmi egyezősége esetén éppen nem a korábbi

alkotmánybírósági döntésben megjelenő jogelvek átvételét, hanem azok figyelmen kívül hagyását kell indokolni.”

34. A fenti határozat alapján jelen ügy szempontjából releváns a már hatályon kívül helyezett Alkotmány tartalmilag azonos szakaszai kapcsán kidolgozott alkotmánybírósági gyakorlatot felhasználom és hivatkozom, feltételezve, hogy a t. Alkotmánybíróság korábbi gyakorlata jelen ügy eldöntésére is zsinórmértékül fog szolgálni. Teszem ezt annak ellenére is, hogy tisztában vagyok vele, hogy az Alaptörvény 4. módosítása – álláspontom szerint a jogállamiság elvének súlyos megsértésével – tiltotta az Alaptörvény hatályba lépése előtt keletkezett alkotmánybírósági esetjog alkalmazásától a t. Alkotmánybíróságot. Úgy vélem azonban, hogy sem elvi, sem gyakorlati akadálya nincs annak, hogy azonos alapjogokat a t. Alkotmánybíróság azonosan ítéljen meg, mint a régi esetjogot, melyet ilyen értelemben és céllal hivatkozok, tudva azt, hogy ennek a joggyakorlatnak a korábbi értelemben vett kötőereje immáron nincs.

35. Előjáróban a nemzetközi sztenderdekkel kapcsolatban – különös tekintettel az Emberi Jogok Európai Egyezményére (a továbbiakban: Egyezmény) - rá kell, mutassak arra, hogy az Egyezményt a hozzá kapcsolódó joggyakorlattal, az Alkotmánybíróság és a rendes bíróságok is számos alkalommal figyelembe vették jogalkalmazói tevékenységük során. Mi több, az Alkotmánybíróság és a rendes bíróságok nem pusztán figyelembe veszik, hanem egyfajta kötelező minimum sztenderdként tekintenek a strasbourgi gyakorlatra, mely alá a magyar jogvédelmi szint semmi szín alá nem mehet. Ebben a körben az Alkotmánybíróság *expressis verbis* kimondta, hogy egyes alapjogok esetében az Alkotmány ugyanúgy fogalmazza meg az alapjog lényegi tartalmát, mint valamely nemzetközi szerződés (mint például az Egyezmény). Ezekben az esetekben az Alkotmánybíróság (és a rendes bíróságok) által nyújtott alapjogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint a nemzetközi (jellemzően a strasbourgi Bíróság által kibontott) jogvédelem szintje.

36. A *pacta sunt servanda* elvéből [Alaptörvény Q. cikk (2)-(3) bekezdés] következően tehát az Alkotmánybíróságnak és a rendes bíróságoknak akkor is követnie kell a strasbourgi joggyakorlatot, az abban meghatározott alapjogvédelmi szintet, ha saját megelőző, 'precedens-határozataiból' ez kényszerűen nem következne (1718/B/2010. AB határozat). Minthogy a jelen beadványban hivatkozott alapjogok - tulajdonhoz való jog, tisztességes eljárás elve, jogállamiság elve - jog védelme hasonló módon szerepel mind az Egyezményben, mind az

Alkotmányban, tisztelettel kérem, hogy az idézett strasbourgi gyakorlatra figyelemmel is hozza meg a t. Bíróság a döntését. A fentiekén túl a strasbourgi joggyakorlatot azért is figyelembe kell vennie a t. Bíróságnak, ugyanis az nem pusztán egy nemzetközi szerződés – az Egyezmény a magyar jog szerves része. Az Egyezményt ugyanis az 1993. évi XXXI. törvény közvetlenül inkorporálta a magyar jogrendszerbe, így az abban foglalt jogok közvetlenül alkalmazhatók és alkalmazandók a magyar rendes bíróságok eljárásában, hasonlóan bármely más törvényhez. Minthogy azonban az Egyezményben foglalt egyes jogok tartalmát elsődlegesen a Bíróság bontja ki, így értelemszerűen annak esetjogát is figyelembe kell venni jelen eljárásban az ítélet meghozatalakor.

37. Hangsúlyozom ugyanakkor, hogy a strasbourgi esetjogra történő hivatkozásaim nem értékelhetők egy olyan indítványnak, mely „jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközésének megállapítására” irányulna.

C. Az Alkotmánybíróság eljárása

38. Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27.§-a alapján alkotmányjogi panasszal alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben akkor lehet élni, ha az Indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette. Jelen eljárásban minden rendes jogorvoslati lehetőséget kimerítettem.

39. Az alkotmányjogi panaszt a törvényes határidőn belül, a döntés kézbesítésétől, 2013. április 30 számított 60 napon belül nyújtom be.

D. Az Alaptörvény-ellenesség okai

- *A tisztességes eljáráshoz való jog sérelme*

38. Sérül a tisztességes eljáráshoz való jog, amennyiben az eljárásjogi szabályokat lényegesen megsértik. A hazai joggyakorlat szerint eljárásjogi szabályok lényeges megsértésének az alábbi esetek minősülnek, (azzal az előfeltevéssel, hogy a szabálysértés az érdemi döntésre lényeges kihatással van (Pp. 275.§.(3); BH 1993. 584.)):

- a. **A megállapított tényállás tekintetében, ha az:** (LBCK ajánlás; BH 1993.768.; BH1995.134.; BH1994.247.; BH1995.176.; BH1994.622.; BH1993.685.)
- iratellenes, vagy
  - okszerűtlen, vagy
  - logikai ellentmondásokat tartalmaz, vagy
  - a tényállás feltáratlan (BH1995.226.; BH1993.685.), vagy
  - a tényállás megalapozatlan (BH1993.748.; BH1993.685.)

Az ítélet megvalósította e jogsértő elemeket.

- b. **A bíróság okszerű, szabad, a Pp. 206.§.-ának megfelelő mérlegelése ugyan nem támadható, azonban:**

a szabad mérlegelési jog nem terjedhet odáig, hogy a jogszabályokat figyelmen kívül hagyja (BH1980.138) Hibás jogszabály értelmezésre a bíróság szabad mérlegeléshez való joga nem terjedhet ki, mert ha kiterjedne, az alapvetően veszélyeztetné a jogbiztonságot és így sértené az Alkotmány 2. §. (1) bekezdését. A bíróság tehát szabadon mérlegelheti a tényeket és a bizonyítékokat – de nem értékelheti szabadon a jogszabályokat. A hibás jogszabály értelmezésen alapuló ítélet tehát önmagában súlyosan jogszabálysértő, következésképpen ilyen esetben a felülvizsgálati kérelem kikerülhetetlenül megalapozott, különösen abban az esetben, ha az elbírálandó kérdés maga a jogszabály értelmezése, illetve a szabad mérlegelési jog nem járhat a felek perbeli jogainak mellőzésével (BH1985.202.)

Az Ítélet megvalósította e jogsértő elemeket.

- c. **A bizonyítékok mérlegelésének folyamata és végeredménye tekintetében:**

Az ítélet indoklása meg kell feleljen a Pp. 221.§. (1) bekezdésének. Ugyanis kizárólag az indoklás alapján mérlegelhető, hogy az ítéletet megalapozó mérlegelés folyamata és végeredménye okszerű és logikus volt-e. Az indoklás tehát jogszabálysértő, ha nem felel meg az alábbi normatív tartalmi elvárásoknak:

- nem tartalmazza a körülményeket, melyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél figyelembe vett (Pp. 221.§. (1) bekezdése; BH1994.86.)
- utalnia kell az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tényt nem talált bizonyítottnak (Pp. 221.§. (1) bekezdése; BH1994.86.)

- kellő indoklást kell tartalmazzon arra nézve, ha a bíróság álláspontja ellenkezik egyes bizonyítékokkal (BH1994.639.)
- az indoklásban ki kell térni azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság a felajánlott bizonyítást mellőzte (BH1995.202.)
- az indoklási kötelezettség elmulasztása – amennyiben az az érdemi elbírálásra lényeges kihatással van – hatályon kívül helyezést von maga után (BH1994.405.)

Az ítélet megvalósította e jogsértő elemeket.

39. Felhívom a figyelmet arra, hogy a strasbourgi székhelyű Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: Bíróság) joggyakorlata szerint sérül az Egyezmény 6. Cikke szerinti tisztességes eljáráshoz való jog, ha egy eljárás során a bíróság indokolása nem felel meg a jogszabályoknak. (*De Moor kontra Belgium ügy*, 1994. június 23., No. 16997/90, 55.§)

A Bíróság olyan esetekben állapítja meg, hogy nemzeti bíróságok eljárásai egyezményellenesek, ha döntéseik önkényesek, vagy nyilvánvalóan ésszerűtlenek, és megállapítható, hogy az eljárás egészében véve, a maga teljességében nem volt tisztességes (lásd, *Van Kück kontra Németország ügy*, 2003. június 12., No. 35968/97, 46-47.§, *Khamidov kontra Oroszország ügy*, 2008. június 2., No. 72118/01, 170.§).

40. Tekintve, hogy az Egyezmény nem teoretikus vagy látszólagos jogokat hivatott biztosítani, hanem olyanokat, amelyek ténylegesek és hatékonyak (lásd: *Artico kontra Olaszország ügy*, 1980. május 13., No. 6694/74, 33.§), a tisztességes eljáráshoz való jog kizárólag akkor tekinthető hatékonynak, ha a felek kérelmei és észrevételei ténylegesen „meghallgattatnak”, tehát a Bíróság kellően alaposan megvizsgálja őket (lásd: *Dulaurans kontra Franciaország ügy*, 2000. március 21., No. 34553/97, 33.§, *Antica és az „R” társaság kontra Románia ügy*, 2010. március 2., 26732/03, 32.§, *Dima kontra Románia ügy*, 2006. november 16., 58472/00, 34.§). Így „az Egyezmény 6. Cikkéből folyó kötelessége a bíróságoknak, hogy alaposan megvizsgálják a felek kérelmeit, érveit és bizonyítékait, függetlenül attól is, hogy azok később mennyire bizonyulnak relevánsnak a döntés meghozatala során” (lásd, többek között: *Van de Hurk kontra Hollandia ügy*, 1994. április 19., 16034/90, 59.§, *Virgil Ionescu kontra Románia ügy*, 2005. június 28., 53037/99, 44.§).

41. Az Alkotmánybíróság állandósult gyakorlata szerint is az Alaptörvény XXVIII. cikkében foglalt „... A »tisztességes eljárás« (fair trial) követelménye nem egyszerűen egy a

bíróságnak és az eljárásnak itt megkövetelt tulajdonságai közül (ti. mint „igazságos tárgyalás”), hanem ... az [Alkotmány] 57. § többi garanciájának teljesedését is átfogja” [6/1998. (III.11.) AB határozat, ABH 1998.95.].

42. Jelen esetben – a következőkben részletesen kifejtett tények és érvek alapján – egyértelműen megállapítható, hogy mind az első, mind a másodfokú bíróság, valamint az azt jóváhagyó Kúria eljárása a maga teljességében és ezért összességében nem volt „tisztesleges”, és az, hogy – amint az lentebb bővebben kifejtésre kerül – döntés születhetett egy nem létező jogszabály (egy önkormányzati rendelet) alapján, rámutat annak önkényességére és ésszerűtlenségére, és arra, hogy alperes Indítványozó érveit és bizonyítékait a bíróság totálisan figyelmen kívül hagyta. Az ilyen eljárás pedig sérti a tisztességes eljáráshoz való, Alaptörvényben és az Egyezményben biztosított jogot.

43. A fair eljáráshoz való alkotmányos és egyezményes jog egyik alapvető eleme az, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ügyében eljáró bíróságok a döntésüket az összes lényeges részletre kiterjedően megfelelő részletességgel megindokolják. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint is kiemelkedő jelentősége van az indokolási kötelezettségnek, az indokolás hiánya ugyanis a jogorvoslati jog kiüresítéséhez vezethet [41/1991. (VII.3.) AB hat., ABH 1991, 194., 22/1991. (IV.26.) AB hat., ABH 1991, 411.]

A Bíróság megítélése szerint bár a nemzeti bíróságok nagy szabadságot élveznek az ítéleteik felépítését és tartalmát tekintve, és a tekintetben miképpen kívánnak megfelelni az Egyezmény 6. cikkének, követelmény, hogy „megfelelően világosan kerüljön kifejtésre, hogy milyen okok alapján hozzák meg döntéseiket”. (*Hadjianastassiou kontra Görögország ügy*, 1992. december 16, No. 12945/87, 33.§) A Bíróság joggyakorlatában hangsúlyozza, hogy „a kialakult esetjog szerint, összefüggésben az igazságszolgáltatás szabályszerű működésének elvével, a bíróságok kötelesek ítéleteiket megfelelően indokolni” (*Hirvisaari kontra Görögország ügy*, 2001. szeptember 27, No. 49684/99, 30.§, *Ajdaric kontra Horvátország ügy*, 2011. december 13., No. 20883/09, 34.§).

44. A Bíróság mindig a konkrét ügyben vizsgálja, hogy az ügy elintézése és így a határozatok indokolása az Egyezménynek megfelelően történt-e (*Ruiz Torija kontra Spanyolország ügy*, 1994. december 9., No. 18390/91, 29.§, *Antica és az „R” társaság kontra Románia ügy*, 2010. március 2., 26732/03, 32.§). Az olyan eljárás, amelyből kitűnik, hogy a felek érveléseit nem veszik figyelembe, nem egyeztethető össze az Egyezmény 6. cikkével.

(*Georgiadis kontra Görögország ügy*, 1997. május 29., No. 21522/93, 40.§, *Karakasis kontra Görögország ügy*, 2001. január 27., No. 38194/97, 26-27.§).

45. Az indokolási kötelezettség a felsőbb szintű bíróságokra is vonatkozik. A Bíróság e tekintetben hangsúlyozza, hogy „a tisztességes eljáráshoz való jogból következik, hogy az eljárás során ki kell tűnnie, hogy a nemzeti bíróságok... valóban megvizsgáltak minden eléjük tárt kérdést, és nem csupán átvették minden további nélkül az alsóbb bíróságok által megállapítottakat...” (*Helle kontra Finnország ügy*, 1997. december 19., no. 20772/92, 60.§). Fentiekből következik, hogy a megtámadott ítélet mind alkotmányos, mind egyezményes szempontból nézve is rendkívül aggályos, tekintve, hogy az indokolása nem kielégítő, és abból nem állapítható meg, hogy az azt megalapozó mérlegelés folyamata és végeredménye okszerű és logikus volt-e, és a másodfokú bíróság és a Kúria túlzott mértékben hagyatkozik az első fokon eljáró bíróság megállapításaira. Az ezirányú részletes érvek alább kerülnek kifejtésre.

46. Az eljáró bíróságok annak ellenére, hogy minden bizonyíték az ügy iratanyagában rendelkezésre állt, a tényállást hiányosan, részben iratellenesen állapították meg, ezért is juthattak szükségszerűen téves jogi következtetésre akkor, amikor a felperes(ek) kereseti kérelmének lényegében teljesen helyt adtak, míg az alperesi kérelmeket lényegében érdemi vizsgálat nélkül utasították el, ami vonatkozik a beszámítási kifogásokra is.

47. Amint az a jelen beadvány 22.-29. pontjaiban részletesen kifejtésre került, az első és másodfokon eljáró bíróságok a teljes eljárás során abból a helytelen tényállásból indulnak ki, hogy a jogelődök által kötött szerződést felmondják. Ez alapján hozzák meg az alperesre nézve hátrányos alkotmány és törvényeket sértő ítéleteiket. A helytelen tényállás-megállapítás nem pusztán egy bírói tévedés, mely egy jogállamban is előforduló, alkotmányosan még „elfogadható rendszerhiba”. Mint az bemutatásra került, a helytelen tényállás megállapítására az indítványozó Alaptörvényben foglalt eljárásjogi jogai sérelmével került sor, ami Alaptörvény sérelmére vezet. Az Indítványozó első helyen tehát nem a bíróságok tévedését támadja, hanem azt, hogy a tévedés oka az alaptörvényi szintű eljárásjogi garanciák megsértésével történt, ami viszont már a fentebb ismertetett nemzetközi és hazai alkotmányos sztenderdek szerint nem megengedhető, ezen okból a támadott döntést meg kell semmisíteni.

48. A fent vázolt azon eleme a pernek, hogy az önkormányzat a perbe felperesként belépett (lásd jelen beadvány 6. és 29. pontját), az ügy kimenetele szempontjából alapvető jelentőségű, hiszen aktív perbeli legitimáció nélkül a korábbi egyedüli felperes nyilvánvalóan, már eljárásjogi okból pervesztes lett volna (kellett volna lennie), és az önkormányzat jogalkotásával pontosan ezt a hiátust pótolta. Ez az elem azonban kirívóan alaptörvény- és egyezmény ellenes.

49. Nem lehet ugyanis egyedi ügyben jogalkotással dönteni, egy jogvita lefolyásába normatív aktussal (jogalkotással) beleszólni, tekintve, hogy a jogszabályoknak mindig általánosnak kell lenniük. Az általános szabályok léte a jogbiztonság része (288/B/2002. AB határozat, ABH 2003, 1716, 1721). A jogszabályok szükségszerűen mindig általános jelleggel szabályoznak, ez az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében megfogalmazott jogbiztonság követelményéből is következik.

50. Az Alkotmánybíróság az 5/2007. (II. 27.) AB határozatában [ABH 2007, 120, 126.] foglalta össze a jogszabályi formába foglalt egyedi hatású döntésekkel kapcsolatos gyakorlatát, melyben a következőkre mutatott rá: „Az Alkotmánybíróság a 31/1998. (VI. 25.) AB határozatában kifejtette: »(...) mivel a joggal való visszaélés tilalmának forrása az Alkotmány 2. §-ának (1) bekezdése, alkotmányellenes az olyan rendelkezés is, amely amiatt ütközik az említett tilalomba, mert a jogalkotó valamely jogintézményt nem annak jogrendszeren belüli rendeltetése szerinti célra használt fel.« (ABH 1998, 240, 245-246.) (...) Az Alkotmánybíróság a fenti megállapításra hivatkozással (...) a következőkre mutat rá: a jogalkotás diszfunkcionális, ha a jogalkotó normatív szabályozási tárgykörben (...) egyedi döntést hoz. A normatív aktus szükségképpen eleme ugyanis az, hogy a címzettek köre szélesebb, s nem közvetlenül és konkrétan meghatározott egy vagy több személy, vagyis a rendelkezés nem valamely konkrét egyedi ügyre vonatkozik. Ha a jogalkotó a hatályos jogszabály alkalmazását, vagy a jogszabály normatív módon történő módosítását kerüli meg az egyedi döntés jogszabályi formába öntésével, a megoldás visszaélésszerűvé válik.”

51. Ebben a határozatában az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az annak alapjául szolgáló indítványban kifogásolt jogszabályhely „szerinti egyedi esetre szabott, jogszabályi formába öltöztetett döntés sérti az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében deklarált jogállamiság elvének szerves részét képező jogbiztonságot”.

52. Az Alkotmánybíróság érdemben vizsgálja azokat az indítványokat, amelyek azt kifogásolják, hogy a jogalkotó egyedi eseteket döntött el jogszabályi formában, s ezzel alapjogi sérelmet okozott. A 45/1997-es AB határozatában az Alkotmánybíróság arra való tekintettel állapított meg alkotmányellenességet, hogy a jogalkotó konkrét törvényi rendelkezésbe foglalt egyedi döntést hozott, és ezzel súlyosan korlátozott egy alapjogot (ebben az ügyben: a tulajdonhoz való alapjogot) [45/1997. (X. 19.) AB határozat, ABH 1997, 311, 318].

53. Több ügyben normatív formában hozott egyedi döntéseket vizsgálva mindenekelőtt arra alapította az alkotmányellenességet az Alkotmánybíróság, hogy azok elvonták a jogorvoslati jogot: „...[a rendelet] ... egyedi döntések rendeleti formában való megjelentetésével gyakorlatilag kizárja a fellebbezés és a bírósági felülvizsgálat benyújtásának a lehetőségét, és ezáltal sérti a ... garanciát nyújtó jogorvoslat érvényesülési lehetőségét” [6/1994. (II. 18.) AB határozat, ABH 1994, 65, 66-67.].

54. Ezt az álláspontját az Alkotmánybíróság később több határozatában is megerősítette. [45/1997. (X. 19.) AB határozat, ABH 1997, 311, 318.; 53/2002. (XI. 28.) AB határozat, ABH 2002, 327, 334.; 7/2004. (III.24.) AB határozat, ABH 2004, 98, 105; 33/2006. (VII. 13.) AB határozat, ABH 2006, 447, 464.; 20/2011 (III.30.) AB határozat].

55. A történetek nemzetközi sztenderdek szerint sem elfogadhatók. A Bíróság joggyakorlata szerint egy folyamatban lévő jogvitába jogalkotással történő beavatkozás sérti az Emberi Jogok Európai Egyezményének (a továbbiakban: Egyezmény) 6. Cikkét, amely a tisztességes tárgyaláshoz való jogot szabályozza:

56. A *Stran Greek Refineries and Stratis Andreadis kontra Görögország ügy* (a továbbiakban: Stran Greek Refineries ügy, 1994. december 9., No. 13427/87, 46-49.§) tényállása szerint a görög parlament egy folyamatban lévő jogvita alatt fogadott el egy olyan jogszabályt, amely alapján a vita tárgyát képező (választott bírósági) döntés semmissé vált, ami egyértelműen a perben álló állam érdekét szolgálta, és a per megnyeréséhez segítette hozzá. A Bíróság ebben az ügyben kimondta, hogy az Egyezmény 6. cikkében foglalt

jogállamiság elve és a tisztességes eljáráshoz való jog fogalma kizárja annak lehetőségét, hogy folyamatban lévő jogvita jogalkotás útján kerüljön eldöntésre, vagy jogalkotás befolyásolhassa annak kimenetelét. Ebben az ügyben az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdése sérült azáltal, hogy az állam úgy avatkozott be egy folyamatban lévő jogvitába, hogy az eljárás közelgő befejezését önmaga számára kedvezően befolyásolta törvényhozás útján.

57. A Bíróság későbbiekben is számos döntésében megerősítette ezt az álláspontját, és a fegyverek egyenlőségének elvét is figyelembe véve mindannyiszor hangsúlyozta, hogy – a nyilvánvalóan elkerülhetetlen, közérdekből történő jogalkotás kivételével – az Egyezmény 6. cikkében foglalt jogállamiság elve és a tisztességes eljáráshoz való jog fogalma kizárja annak lehetőségét, hogy folyamatban lévő jogvita jogalkotás útján kerüljön eldöntésre, vagy jogalkotás befolyásolhassa annak kimenetelét, lásd: *Papageorgiou kontra Görögország ügy* (1997. október 22., No. 24628/94, 37.§), *National & Provincial Building Society, Leeds Permanent Building Society and Yorkshire Building Society kontra Egyesült Királyság* (továbbiakban: *Building Society ügy*, 1997. október 23., No. 21319/93, 21449/93, 21675/93, 112.§), *Zielinski and Pradal & Gonzalez and Others kontra Franciaország ügy* (1999. október 28., No. 24846/94, 34165/96, 34173/96, 57.§), *OGIS-Institut Stanislas et al. kontra Franciaország ügy* (továbbiakban: *OGIS ügy*, 2004. augusztus 27., No. 42219/98, 54563/00, 61.§), *Scordino kontra Olaszország ügy* (2006. március 29, No. 36813/97, 126.§) és legutóbb az *Arras and Others kontra Olaszország ügy* (2012. február 14., No. 17972/07, 50.§) .

58. Egyezményellenes, így nem megengedhető tehát az olyan visszaható hatályú szabályozás, amelyik az állammal adott időben éppen perben álló felet hátrányos helyzetbe hozza az állammal szemben az adott ügy elbírálásakor.

59. A fenti esetekben a Bíróság rámutatott arra is, hogy kivételt képez az olyan jogszabály alkotása, amely nyilvánvalóan elkerülhetetlen közérdekből történik. Annak megállapítására, hogy az ilyen kivételes eset fennáll-e, a Bíróság vizsgálja az ügy összes körülményét és megvizsgálja az állam indokait a beavatkozásra (ld. *OGIS ügy* 63.§ és *Building Society ügy* 112.§). Minden, a kivétel alkalmazására okot adó intézkedést a lehető legmagasabb szintű körültekintéssel kell megvizsgálni (*Stran Greek Refineries ügy*, 49.§).

60. A jogalkotást jelen ügyben semmiféle „nyilvánvalóan elkerülhetetlen közérdek” nem indokolta, illetőleg felperes ennek semmilyen indokát nem adta, sőt, a fentebb idézettek szerint maga hangsúlyozta azt az *önérdeket* (tehát távolról sem *közérdeket*), amely miatt a szabályozás megszületett.

61. Jelen esetben, az, hogy a másodrendű felperes által megalkotott önkormányzati rendelet visszaható hatállyal avatkozott bele folyamatban lévő jogviszonyokba, ráadásul úgy, hogy azzal egyértelműen önmaga, tehát Miskolc Megyei Jogú Város Önkormányzata számára biztosított előnyt egy folyamatban lévő perben, a fenti alkotmányjogi és nemzetközi jogi sztenderdekből következően egyértelműen alkotmány- és egyezményellenes.

62. Az önkormányzat tulajdonosi rendeletével ellentétes magatartás az, amelyet a felperesek képviselnek a tárgyaláson, ugyanis a tulajdonosi jogok gyakorlása a tulajdonosi bizottság hatáskörében van, az elsőrendű felperes pedig a bizottság részére csak javaslatokat és előkészítéseket végez, a döntési jogosítvány pedig a tulajdonosi bizottságnál van a bérleti jogviszonyok felmondása tekintetében, az ellenben a mai napig nem tárgyalta a bérleti jogviszonyok felmondásának tényét sem.

63. A fentiekben kifejtettek szerint súlyosan sérült alperesnek a tisztességes eljárásból való joga azáltal is, hogy az eljárás során az alperes bizonyította, hogy egy nem létező 70/2003. (12.23.) önkormányzati rendelet adja az alapot az elsőrendű felperesnek ahhoz, hogy az önkormányzat helyett bizonyos esetekben eljárjon. A taxatív felsorolt hatáskörök között nem szerepel az elsőrendű felperesnek azon átruházott jogosítványa, melyben tulajdonosi jogokat gyakorolhat. A fenti önkormányzati rendelet valójában nem létezik. A keltezés napján az önkormányzat ülést nem tart, 2003. 12.23-án – karácsony előtt 1 nappal – nem volt testületi ülés, előtte pedig 2003. 12.17.-én tartott ülésen szerepel ugyan a tárgysorozatában hasonló témakör, de a testület úgy dönt, hogy azt napirendről leveszi előkészítetlenség miatt és hat hónapos határidőt határoz meg az elsőrendű felperesnek, az önkormányzati rendelet előkészítésére, a kereskedőkkel történő egyeztetésre. Súlyos alkotmányossági kérdést vet fel az a körülmény, hogy nem létező testületi ülésen nem létező határozat születik, de a bíróságok ezt úgy fogadják el, mintha ez a rendelet szabályos körülmények között megszületett volna.

64. Az elsőrendű felperes a részítélet kihirdetéséig egyedül jár el a perben annak ellenére, hogy a másodrendű felperes erre nem adott meghatalmazást részére. Súlyosan sérül a Pp. 67.§.-a, amely taxatív felsorolja a képviselőre jogosultak körét, melyből megállapítható, hogy gazdálkodó szervezet másik gazdálkodó szervezetet nem képviselhet. Ha a képviselő megvalósul, azzal létrejön a perbizományosi intézmény, melyet a magyar jog nem ismer el. Az eddigiekből megállapítható, hogy az elsőrendű felperes, aki a keresetlevelet benyújtotta és a részítéletig egyedül szerepel felperesi oldalon, nem illeti meg sem a tulajdonvédelemhez, sem a keresetindításhoz kapcsolódó jog.

65. Miként az a jelen beadvány 29. pontjában kifejtésre került, a perbeli tényállásból az is megállapítható, hogy sem az első, sem a másodrendű felperes a perbeli ingatlanok tulajdonjogát sohasem szerezték meg, az önkormányzatok tulajdonszerzését az üzlethelyiségek vonatkozásában a hatályos törvények kizárták. A perbeli ingatlanok tulajdonosa a Magyar Állam.

66. A 28. pontban kifejtettek szerint az I. rendű felperes, nevezetesen a [REDACTED] nem volt jogutódja a bérleti szerződést megkötő állami szervezetnek, (Miskolci Ingatlankezelő Vállalat), továbbá az üzlethelyiségeket az alperes részére kiutaló Tanács VB-nek. Az ingatlankezelő vállalat, valamint a tanácsok és azok szervezetei a rendszerváltást követően jogutód nélkül megszűntek, így az ingatlankezelő vállalat, aki egyébként nem volt az ingatlan tulajdonosa, az állami berendezkedésből adódóan kezelői jogokat gyakorolt. A kezelői jog a rendszerváltást követően a kezelő vállalatokkal együtt megszűntek. Az ingatlankezelő vállalatok 1949-től 1993-ig működtek, amikor is jogutódlás nélkül megszűntek. A jogutódlás ítéleti levezetése logikai hibát tartalmaz, az arisztotelészi logika szabályait követve az állapítható meg, hogy az indoklásban az eljáró bíró két premisszát képezett és azokból levonta a következtetést, azaz szillogizmust hozott létre az alábbiak szerint:

67. A [REDACTED] jogelődje 1965-89 között szerződést kötött a Miskolci Ingatlankezelő Vállalattal. A [REDACTED] jogelődje 1990.05.17.-től 1993.10.18-ig a Miskolci Ingatlankezelő Vállalat (1949.08.06-től 1990.05.17-ig Sajószentpéteri Városgazdálkodási Vállalat). Ennek következtében a bíróság szerint [REDACTED] és a [REDACTED] jogelődjei között 1965-1989 között szerződés jött létre. Az ehhez kapcsolódó bizonyítékokat vagy nem vagy tévesen értelmezte a bíróság, hiszen a [REDACTED] cégmásolata 16/1 pont alatt valóban tartalmazza a

██████████ (Cégjegyzékszám: 05-01-000031) elnevezést, mind jogelőd szervezete, de csak 1993.07.01-től ez előtti időpontról a fent nevezett jogelőd vállalat cégmásolata a 16/1 pont alatt a jogelődnek 1949.08.06-tól 1993.10.18-ig (a MIK megalakulásáig) a Sajószentpéteri Városgazdálkodási Vállalatot tekinti.

68. Ebből egyértelműen következik, hogy 1965 és 1989 között a bérleti szerződéseken szereplő ██████████ nem azonos a I. rendű felperes jogelődjével, hiszen ez időszak alatt a jogelőd Sajószentpéteri Városgazdálkodási Vállalatként jegyezte volna ellen az szerződéseket. Az ítélet megállapítása a tényeket nem megfelelően tárta fel és vélelmezhetően ezen hiányosság miatt jutott téves következtetésre az ítélet ezen részének indoklása során.

69. Az ítélet indoklásának 5. bekezdése (2 oldal) szerint az alperes illetékességi kifogásait illetve a felperes kereshetőségi jogának hiányát nem találja alaposnak. Az előző pontban leírtak alapján nem történt jogutódlás, a felmondás pedig csak a jelenlegi tulajdonost illetné meg, azaz a Miskolci Megyei Jogú Város Önkormányzatát illetve volna meg. Amennyiben a I. rendű felperes a tulajdonos megbízása alapján járt volna el, akkor az arra utaló tény a felmondásban közölni kellett volna az alperessel.

70. Az I. rendű felperes – a ██████████ - nem lehet a bérbeadók jogutódja. Az általa 2004. december 13-án kelt felmondással az üzlethelyiség bérletét felmondta és felszólította az alperest a bérlemény birtokba adására. A cégkivonat tanúsága szerint a ██████████ jogelődje egy Sajószentpéteri Ingatlankezelő szervezet. Az első és másodfokon eljáró bíróságok a teljes eljárás során abból a helytelen tényállásból indulnak ki, hogy a jogelődök által kötött szerződést felmondják. Ez alapján hozzák meg az alperesre nézve hátrányos alkotmány és törvényeket sértő ítéleteiket.

71. Az elképzelhető, hogy az önkormányzat (vagy valamelyik szerve) és a felperes közötti jogviszony alapján az I. rendű felperest a bérleményekkel kapcsolatosan egyes jogosultságok megilletik, azonban a jelenleg hatályos jogszabályok szerint - a kialakult töretlen bírói gyakorlat értelmében – arra nincs törvényes lehetőség, hogy az önkormányzat, mint önálló jogi személy - jelen esetben az I. rendű felperest – bízta meg, hiszen mindezidáig a perbizomány a magyar jogban nem megengedett. Az I. rendű felperes az önkormányzat perbeli képviselőjét nem láthatja el, tekintettel arra, hogy a perben képviselőre csak a

Pp.67.§.-ában taxatívén felsorolt személyek jogosultak, és az I. rendű felperes nem tartozik ezek közé.

72. A perbizomány intézményét a magyar jog nem ismeri – ezért törvényi felhatalmazás hiányában – /nincs perbeli legitimációja annak, aki saját nevében más jogát kívánja perben érvényesíteni (Ptk. 222.§.; 328.§.(1) bekezdés; 329.§.; Pp. 2.§.; 67.§. (1) bekezdés; BH 1997/199;). Az ítéletek a I. rendű felperes keresetösségi jogával kapcsolatban nem vették figyelembe a perbizomány tilalmát, nem vizsgálták, meg hogy a felmondás nem felel meg az arra vonatkozó alaki követelményeknek és ezáltal hozták meg a téves ítéletüket, pedig jelen esetben a I. rendű felperes keresetét idézés kibocsátása nélkül el kellett volna utasítani.

73. Az Ítélet indoklásának 6. bekezdése (2-3 oldalak) a jogutódlás kérdésével foglalkozik, azonban a bíróság megsérti a Magyarország Alaptörvénye XXVIII. cikkében foglaltakat, hiszen jelen ügyben a bíróság nem biztosította a törvény előtti egyenlőséget, a részrehajlás mentes, tisztességes ügyintézését. A [REDACTED] – mint a privatizációt lebonyolító társaság – perbelépését a B-A-Z Megyei Bíróság a 13.G.40.258/2007/45/I. számú végzésével megtagadja. Indoklásában a Pp.54.§.(1) bekezdésére hivatkozik, miszerint – az elsőfokú ítélet hozatalát megelőző tárgyalás berekesztéséig lehet a perbe beavatkozni. A Licencker Kft. ezen eljárásjogi lépést a tárgyalás berekesztése előtt tette meg, ennek dacára utasították el a kérelmét, tökéletesen iratellenesen.

74. Ezzel ellentétesen a II. rendű felperes, az önkormányzat, a perben a kiürítést elrendelő részítélet után kapcsolódik be, perbeli jogutódlást színlelve. A perbeli jogutódlás törvényi tényállása hiányzik, hiszen az elsőrendű felperes státusza a mai napig nem változott meg. A másodrendű felperes perbe való bejövételét a fentiekben kifejtettek szerint az önmaga által hozott 7/2008. III. 12. önkormányzati rendelet alapozza meg, és visszamenőlegesen állapítja meg a jogutódlást az első- és másodrendű felperesek között. Az önkormányzat fenti rendeletét azért hozza meg, hogy a 3 éve tartó perben a felperesi oldalon korrigálja az elsőrendű felperes vitás perbeli pozícióját.

75. Súlyos alkotmányossági kérdést vet fel az e fajta önkormányzati rendeletalkotás, melynek célja egy folyamatban lévő perben való olyan mérvű beavatkozás, amely egy részítélet kihirdetése után jön létre. Súlyosan alkotmányosértő az önkormányzati rendelet azáltal is, hogy önmagának biztosít egyoldalú előnyt, de azáltal is, hogy az önkormányzati rendeletet visszamenőleges hatálybaléptetéssel hozza létre (lásd jelen beadvány 48.-61.

pöntjai). Az elsőrendű felperes 2008. október 20-án a Legfelsőbb Bírósághoz címzett beadványában maga tárja fel és nem vitatja e rendeletnek a szándékát: „Nem vitás ugyanis, hogy a 7/2008.(III.12.) sz. önkormányzati rendelet hatálybalépésével – melyet a folyamatban lévő ügyekben is alkalmazni kell – a rendelet hatálybalépését megelőzően keletkezett jogviszonyokban a rendelet, mint jogszabály erejénél fogva jogutódlás következett be a bérbeadó személyében.”

76. A jogutódlás bekövetkezéséig tehát a perrel érintett jogviszonyok alanya a MIK Zrt. volt, 2008. április 1. napjától kezdődően azonban a még fennálló jogviszonyok tekintetében Miskolc Megyei Jogú Város Önkormányzata gyakorolja a bérbeadót megillető jogokat és teljesíti a bérbeadó kötelezettségeit, illetve érvényesítheti a hatálybalépést megelőzően keletkezett bérleti jogviszonyból eredő követeléseket. Nem vitás, hogy a fenti önkormányzati rendelet alkotmányellenes és jogszabálysértő. Továbbá, súlyosan sérti a perrendtartásról szóló jogszabályt, mely szerint csak az elsőfokú ítélet berekesztéséig van lehetőség a perben való részvételre, önmagának a helyzetbehozására nem lehet alkalmas a maga által elfogadott önkormányzati rendelet. Az ezzel kapcsolatos alkotmányos érveimet fentebb kifejtettem.

77. Fontosnak tartom megemlíteni azt is, hogy ez a rendelet, egyedül a perbeli jogképesség alátámasztására jött léte, hiszen 2006. július 6.-ától a tulajdonosi jogokat II. rendű felperes által alapított Miskolc Holdig Önkormányzati Vagyonkezelő Zrt. gyakorolja.

78. A bíróság nem tárta fel megfelelően a tényállást, valójában ki is rendelkezik a tulajdonjog felett, kit illetett volna meg a felmondás joga, mikor és milyen jogosítványokat adott más gazdasági szervezeteknek a Földhivatalnál bejegyzett tulajdonos. Így feltáratlan tényállásból téves következtetések sorozatát vont le az első és másodfokon eljáró Bíróság. A II. rendű felperes pedig a rendeletét a bíróság félrevezetése miatt a saját maga által egy évvel korábban a Miskolc Holding Önkormányzati Vagyonkezelő Zrt. alapító okiratával ellentétesen alkotta meg. Egyértelműen levonható az a következtetés, hogy a II. rendű felperes a rendeletével az I. rendű felperes perbeli legitimációját próbálta rendezni, azonban ezzel az ügy ésszerű időn belüli tisztességes elbírálását akadályozta, valamit alátámasztotta az alperes -vel szembeni kifogásait.

- *A tulajdonhoz való jog sérelme*

79. A bérleti jog olyan vagyon értékkel bíró forgalomképes jog, amely a tulajdonos hozzájárulása nélkül is szabadon átruházható, a bérleti jog a tulajdonhoz kapcsolódó, annak egy része és a tulajdontól függetlenül létezik. A bérleti jog tulajdonosa az alperes, melyet jelentős összegért (1992-ben 250 millió Ft-ért) a privatizáció során a tulajdonostól, az Államtól megvásárolt. A bérleti jog, mint a tulajdon része önállóan is alkotmányos védelem alatt áll. A bérlettel terhelt ingatlan átruházása nem szünteti meg a bérleti jogviszonyt. Amennyiben az önkormányzat, vagy a felperesek bármelyike bármely oknál fogva jogszerű tulajdonosa lenne a perbeli ingatlanoknak, úgy a bérleti jogokat, a használati jogokat nem szerezte meg.

80. Az is egyértelmű, hogy a fenti ingatlanokon a bérleti jog, használati jog, mint teher jelen van, ezért az új tulajdonos csak a bérleti joggal terhelt ingatlan tulajdonjogát szerezhette meg, jelen esetben a másodrendű felperes. A felperesek nem hivatkozhatnak arra, hogy a bérleti jog fennállásáról nem tudnak, és hogy az a telekkönyvben nincs bejegyezve. A hatályos ingatlan nyilvántartás törvény szerint a bérleti jogot nem kellett a telekkönyvben is rögzíteni. A bérleti jogot a Cégbíróság jegyezte be és tartja nyilván a mai napig. A fentiekből egyértelműen következik, hogy a felperesek nem terjeszthetnek elő alappal megállapítási keresetet egy tőlük független jogviszony alanyával, vagyis az alperessel, a bérlővel szemben. Ezt a bírói gyakorlat számos esetben megerősítette.

81. A felperesek tisztában voltak azzal, hogy a bérleti jog létezik, az, az alperes tulajdona, ezt sohasem vitatták, sőt az alperes által történt bérleti jog értékesítése estén azt elismerték az új bérlővel való szerződéskötésnél.

82. A bérleti jog a tulajdonjoghoz hasonlóan alkotmányos védelem alatt áll. Ez az alkotmányossági védelem, az alperest illeti meg.

83. Alperes bérleti jogának megsértése az Alaptörvény XIII. cikkében foglalt tulajdonhoz való jog sérelméhez is vezet. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény XIII. cikkével tartalmilag azonos Alkotmány 13. § értelmezése során, a tulajdonvédelem körében kimondta, hogy a tulajdonhoz való jog az Alkotmány 13. § (1) bekezdése értelmében alapvető jog.

84. A kialakult joggyakorlat szerint a tulajdonvédelem köre kitágult, ugyanis alkotmányos értelemben tulajdon nemcsak a polgári jogi értelemben vett tulajdon, hanem azon túl annak önállósult részjogosítványai, és más vagyoni értékű – dologi, kötelmi és bizonyos közjogi eredetű – jogosultságok is.

85. A 17/1992. (III. 30.) AB határozatban az Alkotmánybíróság *elvi éllel* mutatott rá arra, hogy „*az Alkotmány 13. §-ának (1) bekezdése nemcsak a tulajdonjog, hanem az azzal összefüggő minden vagyoni jog biztosítására vonatkozik. Az Alkotmány ... ezért a tulajdonvédelem körében az egyéb vagyoni jogok védelmét is biztosítja.*” (Hasonlóan lásd még: 40/1997. (VII.1.) AB határozat, ABH 1997. 286-287.).

86. Még tovább ment az Alkotmánybíróság 64/1993. (XII.22.) AB határozata, amelyben megállapította, hogy

„Az alkotmányi tulajdonvédelem köre és módja nem szükségképpen követi a polgári jogi fogalmakat. [...] A tulajdonjog részjogosítványai - amelyek még a polgári jog szerint sem mindig a tulajdonost, s egyes esetekben törvénynél fogva nem őt illetik - nem azonosíthatók a tulajdonhoz való jog alkotmányi védelmet élvező lényeges tartalmával. [...] Az Alkotmány szerinti tulajdonvédelem köre tehát nem azonosítható az absztrakt polgári jogi tulajdon védelmével; azaz sem a birtoklás, használat, rendelkezés részjogosítványaival, sem pedig negatív és abszolút jogként való meghatározásával. [...] Az Alkotmány a tulajdonjogot mint az egyéni cselekvési autonómia hagyományos anyagi alapját részesíti alapjogi védelemben.”

87. Ez a szemlélet rugalmas, és akár azt is eredményezheti, hogy az alkotmányjogi tulajdonfogalom adott esetben a polgári jogi tulajdonjoggal szemben, annak hátrányára biztosíthat védelmet, pl. bérlővédelem esetén. Alkotmányos értelemben tehát a bérelti jog is tulajdonjogi védelmet élvez, ahogyan a 64/1993-as AB határozat indokolásában is szerepel:

„... a bérlőnek a bérelt biztos és tartós fennállásához fűződő érdeke adott esetben alkotmányos tulajdonvédelemben részesülő vagyoni jognak minősülhet.”

88. Ezt támasztja alá az Alkotmánybíróság későbbi gyakorlata is, amelyben a birtoklás alkotmányos védelméről értekezett:

„A birtokláshoz való jog a tulajdonjogból ered. A birtoklás mint a dolog feletti uralom gyakorlása – a tulajdonjog egyik részjogosítványa. A dolgot azonban nem feltétlenül a tulajdonos birtokolja, a tulajdon és a birtoklás elválhat egymástól. Birtokos az, aki a dolgot ténylegesen a hatalmába keríti, illetőleg hatalmában tartja. A birtokost, a birtokviszonyt tipikusan a tényleges helyzet határozza meg, s nem az, hogy jogosult-e és milyen címen a birtoklásra. A birtok legfontosabb jogi következménye: a birtok alapján a birtokos mindenki mástól követelheti, hogy tartózkodjék a fennálló birtokállapot önhatalmú megváltoztatásától vagy megzavarásától.” (120/B/2001. AB határozat, ABH 2007, 1327.)

89. Amennyiben tehát a bérlet és az abból folyó birtoklás a tulajdon részjogosítványa, a fenti joggyakorlattal együtt értelmezve egyértelmű, hogy mint ilyen alkotmányos védelem illeti meg.

90. Ez a megközelítés megfelel továbbá a strasbourgi joggyakorlatnak is. Az Egyezményhez fűzött 1. Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. Cikke kimondja: mindenkit megillet az a jog, hogy javait tiszteletben tartsák. Tulajdonától senkit nem lehet megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből és törvényben meghatározott feltételek alapján történik.

91. A Bíróság többször is megerősítette, hogy az Egyezmény 1. Kiegészítő Jegyzőkönyvének 1. Cikkében biztosított tulajdonhoz való jog nem korlátozódik fizikai dolgok tulajdonára: más jogok és követelések is minősülhetnek „tulajdonjognak” és így „tulajdonnak” az Egyezmény szempontjából (ld. *Gasus Dossier- und Fördertechnik GmbH kontra Hollandia ügy*, 1995. február 23., No. 15375/89., 53.§), feltéve, hogy azok megfelelően meghatározottak ahhoz, hogy kikényszeríthetőnek és így „vagyontárgynak” minősülhessenek (ld. pl. *Pressos Compania Naviera SA and others kontra Belgium ügy*, No. 17849/91, 1995. november 20., § 31.).

92. Egy üzlethelyiség bérleti jogával kapcsolatos jogvitában a Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a bérleti jogot is megilleti az egyezményes védelem. (*Iatridis kontra Görögország ügy*, 1999. március 25., No. 31107/96, 54-55-§). Ezt az álláspontját erősítette meg a Bíróság később egy szintén bérleti joggal kapcsolatos ügyben, ahol kimondta, hogy a bérleti jogot megilleti az Egyezmény 1. Kiegészítő Jegyzőkönyvének 1. Cikkében biztosított tulajdonhoz való jog (*Bruncrona kontra Finnország ügy*, 2004. november 16., No. 41673/98, 79.§).

93. A tulajdonba való beavatkozásnak szigorú feltételei vannak: a kisajátításnak nem tekinthető tulajdonkorlátozások esetén a szükségesség-arányosság teszt alkalmazandó, amelynek a lényege a következő: egy alapjog korlátozásának alkotmányosságához az szükséges, hogy a korlátozás csak más alapjog vagy alkotmányos érték védelme érdekében elkerülhetetlen esetben, a szükséges mértékben és arányos módon korlátozható [11/1992. (III. 5.) AB határozat, ABH 1992. 85]. Tulajdonkorlátozás esetén ez a módszer azzal a különbséggel alkalmazandó, hogy a beavatkozás szükségességét nemcsak más alkotmányos alapjog vagy érték védelme, hanem a közérdek is megindokolhatja.

94. Tehát a tulajdonkorlátozási teszt alatt a beavatkozásnak közérdekű célt kell szolgálnia, annak eléréséhez szükségesnek kell lennie, és a korlátozás súlyának megfelelő arányban kell állnia az elérendő közérdekű cél súlyával.

95. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a közérdek követelményének a hagyományos értelemben vett közhasznú és közcélú korlátozásokon túl olyan korlátozások is megfelelhetnek, amelyek közvetve oldanak meg társadalmi problémákat [ld. fent hivatkozott 64/1993. (XII.22.) AB határozat]. Az arányosság kérdésével több határozatában is foglalkozott az Alkotmánybíróság [pl. 7/2006. (II.22.) AB határozat, ABH 2006, 181., 13/1998. (IV.30.) AB határozat, ABH 1998, 429, 435., 3/2000. (II.25.) AB határozat, ABH 2000, 38.]. Ezekből arra a következtetésre lehet jutni, hogy a tulajdonkorlátozás arányossága olyan vizsgálat, amely alapvetően a konkrét eset körülményeitől függ, teret engedve a kazuisztikának. Irányadó szempont ugyanakkor, hogy a kártalanítás az egyébként aránytalan tulajdonkorlátozást arányossá teheti [ld. fent ld. fent hivatkozott 64/1993. (XII.22.) AB határozat].

96. A tulajdonjog korlátozhatósága a strasbourgi gyakorlat szerint is az arányosság és jogszerűség és közérdek kimutathatóságának követelményei alá esik. A korlátozásnak tehát a nemzeti jog szerint a jogszabályoknak megfelelően kell történnie, valamilyen közérdeket kell szolgálnia, és ki kell róla mutatni, hogy arányos, tehát hogy a korlátozás alapjául szolgáló közérdek fényében az érintettekre háruló teher nem minősül eltúlzottnak és így az intézkedés nem aránytalan (ld.: *Sporrong and Lönnroth kontra Svédország ügy*, 1982. szeptember 23., No. 7151/75; 7152/75, 69.§; 73.§) Az arányosság megítélésében a Bíróság gyakorlata szerint is nagy szerepe lehet a kártérítés mértékének (ld. *Immobiliara Saffi kontra Olaszország ügy*, 1999. július 28., No. 22774/93, 57.-59.§; *Housing Association of War Disabled and Victims of War of Attica kontra Görögország ügy*, 2006. július 13., No. 35859/02, 39-41.§, továbbá

Islamic Republic of Iran Shipping Lines kontra Törökország ügy, 2007. december 13., No. 40998/98, 99-103.§), így az utóbbi kompenzálhatja az előbbi hiányát.

97. Jelen ügyben a bérleti jogba történt beavatkozás, ami tehát alkotmányjogi értelemben tulajdon korlátozásnak minősül semmiképpen nem állapítható meg, hogy közérdekből történt volna, vagy, hogy az társadalmi problémát oldott volna meg. Amennyiben mégis megállapítható lenne bármilyen közérdek, nem lehet a korlátozást arányosnak tekinteni, hiszen az alperesi oldalon semmilyen előny nem származott belőle, kártalanításra nem került sor, mi több éppen az alperes az, akit nagyösszegű kártérítés megfizetésére kötelezett a jogerős döntés. Az alperes Indítványozóra így egyértelműen egyoldalú, eltúlzott mértékű teher hárul. Fentiek fényében mind a hazai, mind a nemzetközi joggyakorlat tükrében megállapítható, hogy fennáll alperes tulajdonjogi sérelme, bérleti jogától megfosztották, és az ezt jóváhagyó jogerős döntés alaptörvény-és egyezmény ellenes ezen okból is.

98. Az 1994. január 01-én életbe lépett lakástörvény átmeneti rendelkezéseiben kimondja, hogy a törvény hatályba lépését megelőzően kötött lakásbérleti szerződésekre a törvény rendelkezései nem alkalmazandók. Tekintettel arra, hogy az alperes a lakásbérleti szerződéseit valamennyi esetben a lakástörvény életbelépése előtt kötötte (1965-1989 között), így rá nem lehet egyértelműen alkalmazni a lakástörvényt, különösen az indokolás nélküli felmondási részét.

99. A hatályos lakásügyi jogszabályaink a törvényalkotók szándékai szerint az a Lakástörvény 1.§-ának e). pontjában a bent lakó bérlő védelmét biztosítja és a törvény miniszteri indokolása szerint a törvény alkotónak nem volt célja, hogy a bérleti szerződéseket indokolás nélkül megszüntessék. A bírói gyakorlat szerint e hosszú bérleti szerződések felmondása indokolás nélkül nem lehetségesek. Az alperes jogelődjei 1948. óta gyakorolják a per tárgyát képező ingatlanokban a kereskedői tevékenységüket. A hatályos lakástörvény 43. §-a pedig kimondja, hogy a privatizációval érintett nem lakás céljára szolgáló helyiségek bérleti szerződéseinek felmondása nem lehetséges. Ennek ellenére az elsőrendű felperes semmilyen indokolást nem megjelölve mondja fel a szerződéseket. Téves a felperesek és a bíróság azon megítélése, hogy a privatizációs törvény 14.§-a csak 10 éves időtartamra biztosít védelmet és kártérítési kötelezettséget. A törvény egyértelműen fogalmazza meg, hogy 10 éven belül csak a kisajátítás szabályai szerint lehet felmondani, majd ezt követően felmondás esetén a bérlőt kártalanítani kell. Sajátos az az ítéleti megfogalmazás, hogy a privatizáció

élevül, és csak 10 éves védelmet biztosít. A törvény nem azt mondja ki, hogy csak 10 évig illeti meg a bérlőt a kártalanítás joga.

100. A bérleti szerződések és a bérleti jog kérdésében a bíróság mellőzött minden bizonyítást, okiratvizsgálatot és szakértő kirendelést. A bíróság szabad mérlegelési jogköre nem támadható meg. A bíróság tehát szabadon mérlegelheti a tényeket és a bizonyítékokat – de nem értékelheti szabadon a jogszabályokat. A hibás jogszabály értelmezésen alapuló ítélet tehát önmagában súlyosan jogszabálysértő.

101. Az eljáró bíróság az alperesi viszontkereset elutasításában azzal az állásponttal értett egyet, hogy mivel az alperes egyik felperes javára sem fizetett bérleti jog ellenértéket, ezért a felperesekkel szemben ezzel kapcsolatos kártérítési igényt sem érvényesíthet. Korábbiakban kifejtettem, hogy ha a felperesek valamelyike meg is szerezte volna az ingatlanok tulajdonjogát, azzal együtt a tulajdonra terhelő terheket is, függetlenül attól, hogy az be volt-e jegyezve a telekkönyvbe. A több, mint hat éve tartó tárgyalás során a felperesek többszöri felszólításra sem igazolták a tulajdonjog szerzésük formáját, és nem csatolták a peres iratokhoz a tulajdonjog átruházását dokumentáló szerződést, mellyel igazolták volna szerzésük jogosságát, illetve megállapítható lenne, hogy az ingatlanra telepített privatizációs teher sorsa mi lett.

102. Nem helytálló a bíróság azon álláspontja, hogy a felperesek nem részesültek a bérleti jog ellenértékéből, ugyanis a privatizációs szerződés megkötésekor hatályos jogszabályok kimondták, hogy a tanácsok által alapított állami vállalatok tulajdonának értékesítéséből befolyt privatizációs bevétel 20-50 %-át az önkormányzatok kapják. A jelen per tárgyát képező ingatlanok esetében az önkormányzatok a privatizációs bevétel rájuk eső hányadát megkapták, ennek az ellenkezőjét a felperesek a tárgyalások során nem vitatták.

103. Nem érthető, és jogellenes az a magatartás, amely az alperes által a bérleti jogviszony megszüntetéséből eredő kártérítés elutasítását fogalmazza meg, mely kártérítés egyébként a beadványozó tulajdonjogának (bérleti jogának) korlátozása tekintetében alkotmányos ellentételezés lehetett volna - megfelelő mérték esetén - a szükségesség-arányosság teszt alkalmazásával. Az alperes a perbeli ingatlanokért nem csak ellenértéket fizetett az államnak, hanem azt felújította, korszerű kereskedelmi igényekhez igazította, megváltoztatta az épületek komfort fokozatát, hiszen ezek az ingatlanok 1948-ban kerültek a társaság jogelődjéhez. Az alperes a privatizáció során a vételár kifizetésén túl jelentős munkaügyi terheket is átvett,

108. A bíróság helyt adott a felperes azon kártérítési igényének, melyek a fenti módon kötött bérleti szerződésekre alapozódtak. A bérleti díj valójában a bérleti jog ellenértékét is tartalmazza, melyet később jelentősen lecsökkentettek a felperesek, de a kártérítés alapjául szolgáló szerződéseknél a bíróság ezt nem vette figyelembe. Súlyos hiba, hogy a bíróság a felperes kártérítési igényét valós számlák nélkül állapított meg és alperesi kérés ellenére sem volt hajlandó tényleges számlák alapján a kártérítés összegét bemutatni. Szakértők kijelölését a bíróság elutasította. Az alperes kárigényét tételesen, üzletsorosan mutatta be, ebben az esetben a bíróság nem látta bizonyítottnak a kárigényt és szakértőt sem volt hajlandó alperesi kérés ellenére sem kijelölni.

- *A fegyveregyenlőség elvének sérelme*

109. A peres iratokból egyértelműen megállapítható, hogy a jogvita 2004 decemberében kezdődik, 2006 februárjában lép bírósági szakaszba. Az eltelt hat évben a bíróság egyetlen egy tanút, vagy szakértőt sem volt hajlandó meghallgatni, melyet az alperes indítványozott. A perben a szakértő nem jogkérdéseket tárgyalt volna, hanem a jogkérdésekben történő helyes állásfoglaláshoz szükséges szakmai kérdésekre adott volna választ – sérült a Pp. 3.§ (1) , (2) , (3) és (6) bekezdése, illetőleg 2.§ (1) és (2) bekezdés első mondata.

110. Alperes indítványainak következetes elutasítása sérti alperes tisztességes eljáráshoz való jogát, valamint az ennek részeként értelmezhető „fegyveregyenlőség elvét”, mind a hazai alkotmányjogi, mind a strasbourgi emberi jogi gyakorlat tükrében.

111. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tisztességes eljárás elve „*eljárásjogi garancia arra, hogy jogainak érvényesítése tekintetében a bíróság (törvény) előtt mindenki egyenlő eséllyel rendelkezik*” [1991/B/1996. AB határozat, ABH 1997. 629, 631.]. Kifejtette továbbá, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog „*az anyagi igazság érvényre juttatásához szükséges és az esetek többségében alkalmas eljárásra ad jogot*” [9/1992. (I.30.) AB határozat, ABH 1992. 59, 64.].

112. Az Alkotmánybíróság továbbá kimondta azt is, hogy a „*Formailag csak büntetőügyekben irányadó előírásai közül a tisztességes eljárásnak – az Európai Emberi Jogi Bíróság következetes gyakorlatából is kitűnően – elismert eleme a „fegyverek egyenlősége”, amelynek polgári perekben is érvényesülnie kell.*” [15/2002. (III.29.) AB határozat, ABH 2002.118.].

113. A Bíróság joggyakorlata szerint a „fegyverek egyenlőségének” elvéből következik, hogy mind a büntető, mind a polgári perben félként részt vevő személyeknek is jogukban áll tanúbizonyítást indítványozni. Az ilyen indítvány elutasításának kizárólag az Egyezmény 6. cikkének (1) bekezdésének szem előtt tartásával lehet helye. A „fegyverek egyenlőségének” elve alapján a perbeli feleknek ésszerű lehetőséget kell biztosítani arra, hogy álláspontjaikat és bizonyítékaikat bemutassák, mégpedig olyan módon, hogy semmiképpen ne kerüljenek az ellenérdekű félhez képest lényegesen rosszabb helyzetbe (*Wierzbicki kontra Lengyelország ügy*, 2002. június 18., No. 24541/94, 39.§; *Dombo Beheer kontra Hollandia ügy*, 1993. október 27., No. 14448/88, 31-33.§).

114. A Bíróság esetjoga szerint a nemzeti hatóságok feladata biztosítani, hogy a tisztességes eljárás követelményei minden egyes eljárás során érvényesüljenek. A nemzeti bíróságok rendelkeznek némi szabadsággal annak meghatározásakor, hogy melyek azok a bizonyítási indítványok, amelyeknek helyt adnak, de mindenképpen terheli őket döntésük indokolási kötelezettsége és semmiképpen nem járhatnak el önkényesen (lásd: *Suominen kontra Finnország ügy*, 2003. július 1., No. 37801/97, 36.§, és fent idézett *Wierzbicki ügy* 45.§).

115. Bár a Bíróságnak nincsen lehetősége azt vizsgálni, hogy konkrét bizonyítási indítvány elutasítása megalapozott volt-e, az egész eljárást vizsgálja a “fegyverek egyenlősége” elvének, tágabban a tisztességes eljáráshoz való jog érvényesülésének szempontjából (lásd: *Ekbatani kontra Svédország ügy*, 1988. május 26., No. 10563/83, 30.§). Ezen elv pedig - a Bíróság állandó gyakorlata szerint- azt jelenti, hogy az eljárásban részt vevő minden félnek ésszerű lehetőséget kell biztosítani arra, hogy olyan körülmények között képviselhesse ügyét, és adhassa elő álláspontját és bizonyítékait, amely során nem kerül hátrányba a másik féllel szemben (lásd például: fentebb idézet *Dombo Beheer kontra Hollandia ügy* 33.§; *Platakou kontra Görögország ügy*, 2001. szeptember 5., No. 38460/97, 47.§; *Wynen kontra Belgium ügy*, 2002. november 5., No. 32576/96, 32.§; *Kress kontra Franciaország ügy*, 2001. június 7., No. 39594/98, 72.§, *Peric kontra Horvátország ügy*, 2008. június 27., No. 4499/06, 17-26.§).

116. Fentiekből következik, hogy alperes bizonyítási indítványainak módszeres elutasítása alaptörvény- és egyezményellenes, azzal ugyanis, hogy az eljáró bíróságok hat év alatt egyetlen érdemi bizonyítási indítványnak sem adtak helyt, annyival hátrányosabb helyzetbe

hozták alperest a perben, mely sem az Alaptörvénnyel, sem az Egyezményel nem egyeztethető össze. Alperes egyszerűen nem volt abban a helyzetben, hogy állításai igazát objektív és általános elfogadott bizonyítási eszközökkel alátámassza, ami a fegyveregyenlőség elvének - azaz az Alaptörvény XXVIII. cikkének és az Egyezmény 6. Cikkének - sérelmére is vezetett.

117. A felperes viszont nem indítványozott tanú vagy szakértői bizonyítást sem. (Megjegyzem, ez a tény önmagban nem indokolhatja alperesi bizonyítási indítványok tendenciózus elutasítását, azoknak a fenti alkotmányos elvek értelmében és a Pp. szabályainak helyes alkalmazásával helyt kellett volna adni, az ott elhangzottak az eljárás anyagának részévé tenni, és a döntést ezekre a bizonyítékokra is alapozva kellett volna meghozni.) E sorozatos, szándékos perelhúzások, és a hibás valótlán tényállítás felvázolása megalapozza azt az alperesi megfogalmazást, hogy a bírósági eljárás része lett egy olyan államosításnak, amely jogrendszerünkkel összeférhetetlen.

2. Kérelem

Összegezve a fentebb részletesen kifejtett indokaimat, a Kúria ítélete sérti:

- az Alaptörvény B cikkében kimondott jogállamiság elvét, valamint az Alaptörvény XVIII. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogot, mert a 2. rendű felperes részére egy saját maga által megalkotott jogszabály visszaható hatállyal biztosít perbeli legitimációt egy folyamatban lévő perben, és kerüli el így a perbeli legitimáció okán bizonyosan bekövetkező pervesztességet,

- az Alaptörvény XIII. cikkében biztosított tulajdonhoz való jogot összefüggésben az I. cikkben meghatározott „szükségesség-arányosság” teszttel, mert az Indítványozó bérleti jogát (amely mind a hazai, mind a nemzetközi joggyakorlat tükrében tulajdonjogi védelmet élvez) jogszerűtlenül, aránytalanul és kártérítés nélkül korlátozza;

- az Alaptörvény XXVIII. cikkében biztosított tisztességes eljáráshoz való jogot, mert a tényállást hiányosan, részben iratellenesen állapítja meg, az indokolási kötelezettségének nem tesz eleget, továbbá egy nem létező jogszabály alapján fogadja el jogszerűnek felperes eljárását, ezen felül Indítványozó bizonyítási indítványait módszeresen elutasítja, ezáltal sértve egyben a fegyveregyenlőség elvét is;

- az Alaptörvény Q cikkét, mert a strasbourgi Bíróság által elfogadott joggyakorlatot és a vállalt nemzetközi kötelezettségeket figyelmen kívül hagyja, és nem biztosítja az elvárt alapjogvédelmi szintet az előzőekben kifejtett alapjogokkal (jogállamiság, tisztességes eljáráshoz való jog, tulajdonhoz való jog) kapcsolatban.

Tisztelt Alkotmánybíróság, a fentiek alapján kérem, hogy a Kúria 2013. február 19-én kelt Pfv.VI.21.219/2012/10. számú ítéletét - minthogy az az Alaptörvénnyel ellentétes - semmisítse meg.

Kérem továbbá, hogy fentebb kifejtett indokok alapján az Abtv. 61. § (1) bekezdése értelmében az Alkotmánybíróság hívja fel a Kúriát az ítélet végrehajtásának felfüggesztésére az alkotmánybírósági eljárás befejezéséig, tekintettel arra, hogy a végrehajtás felfüggesztésének elmaradása helyrehozhatatlan kárt okozna az Indítványozó működésében, az Indítványozó felszámolását okozhatja, dacára annak, hogy egyébként egy sikeresen működő profitot termelő, adót Magyarországon fizető, magyar vállalkozás.

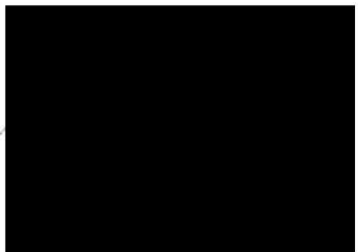
Végezetül kérem az Abtv. 52. § (5) bekezdése értelmében az Indítványozó adatai zártan kezelését.

Az indítványhoz csatolom az ügy szempontjából releváns következő iratokat is: Miskolc Megyei Jogú Város Önkormányzatának 70/2003. (XII. 23.) számú rendelete a helyiségek bérletéről (P/4. szám alatt csatolva) és a Belvisz Zrt. cégmásolatát (P/5. szám alatt csatolva).

Tisztelettel,

Az Indítványozó képviselőjében:

Budapest, 2013. május 27.

C

ügyvéd

Melléletek:

P/1: ügyvédi meghatalmazás

P/2: Debreceni Ítéltábla 2012. március 28-án kelt, Gf.IV.30.143/2012/10-es számú ítélete

P/3. A Kúria 2013. február 19-én kelt ítélet

P/4: Miskolc Megyei Jogú Város Önkormányzatának 70/2003. (XII.23.) számú rendelete a helyiségek bérletéről

P/5: cégmásolata